

Nădăjduita întoarcere
Acasă

Lynn Austin

Nădăjduita întoarcere
Acasă

Traducere de Dana Sisoev

Copyright © 2022 by Lynn Austin

Ediția originală a cărții a fost publicată cu titlul *Long Way Home*.

Publicată cu permisiune din partea Tyndale House Publishers, o divizie a Tyndale House Ministries.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Nădăjduita întoarcere acasă

de Lynn Austin

Copyright © 2021 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AUSTIN, LYNN

Nădăjduita întoarcere acasă / Lynn Austin ;
trad. de Dana Sisoev. - Oradea : Casa Cărții, 2023
ISBN 978-606-732-240-8

I. Sisoev, Dana (trad.)

821.111

Traducerea: Dana Sisoev

Editarea: Rodica Bogdan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259 472 640

Pentru Ken, de fiecare dată

*Și pentru copiii noștri:
Joshua, Sara, Benjamin, Maya și Snir*

*Și pentru nepoții noștri:
Aiden, Lyla și Ayla*

Cu dragoste și recunoștință

1

Peggy

Hudson Valley, New York Iunie, 1946

— Știu că pare lipsit de speranță, i-am spus tatălui lui Jimmy Barnett. Dar nu putem renunța până când Jimmy nu se simte mai bine. Până când nu va fi din nou acasă.

În acea după-amiază de vară, stăteam unul lângă celălalt la ferma Blue Fence, urmărind cum un mânz pursânge nou-născut începea să-și folosească picioarele. Eu și domnul Barnett ne simțeam bine unul cu celălalt, și atunci când eram împreună, nu era nevoie să spunem prea multe. Se uită la mine și dădu ușor din cap, iar tristețea pe care am văzut-o în ochii lui mă făcu să simt ca și cum cineva mi-ar fi înfipt un cuțit în inimă. Uneori domnul B. mă lua cu el în vizitele sale veterinare, chiar dacă eram doar fata care locuia peste drum de clinica lui, în apartamentul de deasupra garajului de reparații auto. Spunea că mă pricep la animale și că acestea se liniștesc imediat când sunt în preajma mea. Dar Jimmy ar fi trebuit să-l ajute pe tatăl lui, acum că războiul în sfârșit se încheiase. Ar fi trebuit să se plimbe împreună cu mașina pe la toate fermele de lapte și crescătoriile de cai, tratând vacile ce

aveau mastită și caii care aveau colici. Înainte de acea zi îngrozitoare din decembrie, când japonezii bombardaseră Pearl Harbor, Jimmy studiasse pentru a deveni veterinar, ca tatăl său.

— Nu îl putem lăsa pe Jimmy să renunțe la viață, i-am spus.

Domnul Barnett nu răspunse imediat. De cealaltă parte a gardului, noul mânz făcea pe grozavul, cu picioarele lui lungi, de cal de curse, subțiri ca bețele de chibrituri. Imaginea lui mă făcu să zâmbesc. Dar domnul B. nu se uita la mânz. Privea în depărtare, unde soarele lumina stâncile palide ale muntelui. Mă gândeam la psalmul care spune: „Îmi ridic ochii spre munți ... De unde-mi va veni ajutorul? Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul!”, și L-am rugat în tăcere pe Dumnezeu să ne ajute.

În cele din urmă, domnul B. spuse:

— Jim trebuie să vrea ajutorul nostru, Peg. Dar nu-l vrea. Își miji ochii, de parcă l-ar fi orbit soarele, apoi adăugă: nici nu vrea să trăiască.

Se întoarse și plecă spre camioneta lui. Era aplecat de spate, cu umerii lăsați, și pentru prima dată m-am gândit că arată ca un bătrân. Întotdeauna îmi păruse atât de robust și puternic, cu umeri lași și brațe suficient de musculoase pentru a se lupta cu un cal în boxa lui ori a duce în brațe un vițel în țarcul său. Cu toate acestea, avea un zâmbet cald și râdea adesea, descrețindu-și toate liniile de pe față. Cât de tare îi durea pe domnul și pe doamna Barnett să știe că singurul lor fiu încercase să se sinucidă. Jimmy se întoarse acasă din război în urmă cu mai bine de o lună, și în tot acest timp abia vorbise cu ei. Nu voia să stea de vorbă cu nimeni. Doar lâncezea în camera lui și se uita în gol, de parcă ar fi dormit cu ochii deschiși. Când l-am vizitat, s-a uitat direct prin mine, fără să mă vadă. Am fugit acasă cu ochii plini de lacrimi, pentru că de când îl cunoscusem, Jimmy fusese unul dintre puținii oameni care m-au văzut cu adevărat.

Domnul B. se urcă în camioneta lui, un Ford vechi din 1938, pe care îl conducea pe tot felul de drumuri mărginașe și pe pășunile pentru vaci, încă de dinainte de război. Nimeni nu mai făcea camioane în timpul războiului, dar plănuise să meargă cu

Jimmy la reprezentanța Ford și să cumpere una nouă, de îndată ce el se va întoarce din armată. Jimmy sosise acasă, dar nu dori să meargă cu tatăl său. Nu își părăsea camera nici măcar pentru a cumpăra o camionetă nou-nouță.

Am tras cu putere de ușa din partea pasagerului și am urcat în mașină. Se închise în urma mea cu un scârțâit ruginit. Trebuia să ne întoarcem la clinica veterinară, dar domnul B. stătea acolo, cu ușa deschisă și un picior încă afară. Privea din nou spre munți, unde umbrele norilor se târau pe panta de sub stânci.

— Domnule B.? l-am strigat. Sunt sigură că Jimmy se va face din nou bine. Are nevoie doar de mai mult timp.

— Să sperăm, spuse el oftând.

— Trebuie să fi văzut niște lucruri oribile în timpul războiului, și probabil că îi ia ceva timp să treacă peste ele. Dar dumneavoastră ați luptat în primul război, nu-i așa? Și v-ați revenit după aceea.

Pe șemineul din camera lor de zi aveau o poză cu domnul Barnett de când era mult mai tânăr, purtând o uniformă a armatei. Au pus fotografia lui Jimmy lângă ea, după ce el se înrolase. În Marele Război, domnul Barnett fusese medic veterinar, pe vremea când încă se mai foloseau cai la cavalerie. În acest război, Jimmy fusese medic și se îngrijise de soldați, nu de cai. Dar bănuiam că el și tatăl lui fuseseră martori la multe lucruri similare.

— Da, unii dintre bărbații pe care îi cunoscusem au suferit de șoc de obuze, spuse domnul B. Acum i se spune oboseală de luptă. Ne-au zis tuturor să mergem acasă și să lăsăm războiul în urmă.

— Și dumneavoastră ați făcut întocmai, nu-i așa?

— Eu și Jimmy suntem foarte diferiți. Întotdeauna a avut o inimă blândă. Îți amintești cum s-a comportat cu câinele ăla al tău?

— Da, îmi amintesc.

Vagabondul răătăcit apăruse de nicăieri acum nouă ani, când eu aveam unsprezece ani, la abia o săptămână după înmormântarea Mamei. A tot dat târcoale prin garajul de reparații auto al tatălui meu, scormonind în fiecare noapte prin gunoiul nostru.

Tata ridică spre el un levier și striga: „Hei! Pleacă de acolo, șmechere!” Așa că am început să-i spun Buster*. Dacă l-ai fi văzut atunci, nu te-ai fi întrebat de ce toată lumea din oraș o alungase pe potaia aia jechoasă. Dar eu l-am spălat, l-am îngrijit, l-am hrănit, și s-a dovedit a fi un câine cu adevărat drăguț, cu blană scurtă de culoare bej, urechi ascuțite supradimensionate și ridicate, și o coadă lungă, din care dădea fericit ori de câte ori mă vedea. Eu cu Buster am devenit cei mai buni prieteni. El era tot ce aveam pe bune în materie de prieteni. Îmi plăcea să cred că Mama se uitase la mine din cer și mi-l trimisese pe Buster.

Se întâmplă că într-o nefericită zi, Buster urmărește un iepure și fugi după el chiar în mijlocul drumului. Doamna Franklin nu reușește să oprească la timp mașina și îl lovi. Totul se întâmplase sub ochii mei și am alergat în stradă, unde Buster schelălăia, și scheuna, și încerca să se târască din drum. L-am luat de acolo – plin de sânge, cu oasele zdrobite și toate celelalte – și am continuat să alerg cu el în brațe, direct peste drum, spre clinica veterinară. În sala de așteptare de acolo erau câțiva oameni – cu câinii lor de rasă și pisicile lor de lux – dar am fugit înăuntru, acoperită cu sângele lui Buster, plângând și strigând:

– Ajutor! Ajutor! Ajutați-l pe câinele meu! Vă rog!

Era vară și Jimmy lucra la clinică, și bine că el a fost acolo, pentru că domnul B. îi aruncă o privire lui Buster și-mi spuse:

– Lasă-l! La început am crezut că îmi spune să-l pun jos pe podea, dar domnul B. clătină din cap și spuse: câinele nu va trăi, se chinuie.

– Nu, nu, vă rog! Nu puteți face nimic? Nu puteți să-l operați?

– Nu cred că pot face prea multe. Îmi pare rău.

– Trebuie să încercați! Buster este cel mai bun prieten al meu!

– Chiar dacă mă voi ocupa de el chiar acum, nu există prea multe șanse să supraviețuiască operației. Se poate să aibă leziuni interne.

Auzisem ce a spus, dar nu m-am putut opri din plâns și din implorat. Apoi interveni Jimmy:

* Șmecher, în engleză (n.tr.).

— Tată, nu am putea să încercăm? Am văzut cum câinele o urmărește peste tot.

— Piciorul nu poate fi salvat. Este prea rău zdrobit.

— Atunci va merge șchiopătând pe trei picioare, spuse Jimmy. Îmi va prinde bine să te văd cum faci o astfel de operație.

L-am văzut pe domnul B. clătînând din cap, de parcă n-ar fi vrut s-o facă, și începusem să-mi pierd speranța. Dar Jimmy se aplecă spre el și-i spuse:

— Fata aceasta tocmai și-a pierdut mama, îți amintești?

Mi-am ținut respirația, așteptând să văd ce se va întâmpla. Jimmy mi-l luă pe Buster din brațe.

— Cum îl cheamă?

— Buster.

— Si care este numele tău?

— Peggy. Peggy Ann Serrano. Vă rog, încercați să-l salvați! Vă rog!

— Bine, Peggety. Acum nu îți pot promite că Buster va supraviețui operației, dar îți pot promite că vom încerca să-l salvăm. Nu vom renunța la Buster până nu vom face tot ce se poate.

Încă îmi amintesc cuvintele lui Jimmy și cum mi-a spus că nu va renunța. Întotdeauna vedea speranță acolo unde nu era.

Am mers la clinică în fiecare minut liber și am avut grijă de Buster până am avut certitudinea că va trăi. Bineînțeles, eu nu puteam plăti pentru o astfel de operație, așa că îi spusesem domnului B. că îi voi curăța cuștile pentru câini și grajdurile pentru cai ... și voi face orice altceva va fi nevoie. Pentru că mi-a salvat câinele, Jimmy devenise eroul meu. În acea zi mă poreclise Peggety, și de atunci îmi spunea așa.

— L-ați operat pe Buster în urmă cu nouă ani, îi spun acum domnului B., și câinele aleargă pe trei picioare cum nu se poate mai bine.

— Așa este.

Îmi aruncă un mic zâmbet slab și trist, își trase piciorul în mașină și trânti ușa. O tristețe adâncă, copleșitoare, îl cuprinse din Ziua Decorării ... ziua în care Jimmy încercase să se sinucidă. Îmi amintesc de ziua aceea, pentru că oficialitățile satului ținuseră

în cimitirul din spatele bisericii o slujbă de pomenire pentru toți soldații căzuți. Mă uitam acum la fața palidă a domnului Barnett și mi se părea că nu mai avea niciun pic de speranță. Mă temeam că tristețea aceasta i-ar putea provoca moartea, dacă Jimmy nu se va mai face bine. Acesta era un alt motiv pentru care nu puteam să renunț: nu doar de dragul lui Jimmy, ci și de dragul domnului Barnett.

— Poate că doctorii vor reuși să-și dea seama de ce este atât de deprimat, zic eu, și îl vor convinge să vorbească din nou. Poate că, după ce se va odihni pentru o vreme în spital, oboseala de luptă îi va trece.

— Să sperăm.

Domnul Barnett introduse cheia în contact, o răsuci, și camioneta prinse viață.

Soții Barnett locuiau lângă clinica veterinară, într-o vilă albă și confortabilă, cu ferestre mari în față și o verandă frumos amenajată, care se întindea și pe părțile laterale. Înainte ca Jimmy să plece la război, prietenii lui umpleau acea verandă, în serile calde de vară. Muzica lui Andrews Sisters și piesele trupei lui Jimmy Dorsey se revărsau în noapte, de la radioul lui. Mă uitam la casa lor de la fereastra dormitorului meu de peste drum și fredonam încet melodiile.

După ce am coborât din mașină cu domnul Barnett, am intrat înăuntru, strigând-o pe doamna Barnett de la ușa bucătăriei, pentru a-i spune că am ajuns.

— Sunt sus, Peggy, îmi răspunse ea. Vino sus!

Am găsit-o în camera lui Jimmy. Făcea curat după ce el stătuse acolo săptămâni întregi cu jaluzele trase, pentru a bloca lumina soarelui, de parcă nu ar fi vrut să vadă priveliștea crestei îndepărtate a munților sau noii muguri galben-verzui, care se iveau pe crengile pomilor. Dar nu mă gândeam că doamna Barnett era acolo doar pentru a face curățenie. Fusesse atât de încântată când Jimmy îi scrisese că se întoarce acasă și își făcuse planuri să-i gătească toate felurile de mâncare preferate, inclusiv tortul Red Velvet, pe care îl cerea mereu de ziua lui. Doamna Barnett este

prietena mea. De asemenea, este ca o mamă pentru mine, mai mult decât fusese vreodată Donna, iubita lui Tata.

Într-o zi, acum câțiva ani, după ce aflasem că Buster va trăi, în timp ce curățam cuștile și curtea câinilor, doamna Barnett venise la mine și îmi spuse:

— Am un mic cadou pentru tine, Peggy, pentru că lucrezi atât de mult.

Era o cutie cu spumă de baie și pudră de talc, care miroseau a trandafiri. Apoi umplu cada pentru mine în propria ei baie. Mi-a dat o sticlă de șampon Halo, care mi-a făcut părul strălucitor și frumos, și mi-a spus că și pe acela îl pot păstra. Când am împlinit treisprezece ani, doamna Barnett a fost cea care m-a dus să-mi cumpăr primul sutien și m-a învățat despre toate schimbările din organismul unei femei. După ce Jimmy s-a înrolat, devenisem o adevărată pacoste pentru ea, alergând tot timpul la ei acasă, s-o întreb dacă a primit vești de la el. Știam cât de mult îl iubea și cât va avea de suferit dacă medicii nu vor putea găsi o modalitate de a-l salva. Am vrut să-l ajut pe Jimmy și de dragul ei.

— Pot să vă dau o mână de ajutor la curățenie, doamnă B.? am întreb-o acum.

Se întoarse să mă privească și i-am văzut lacrimile din ochi. Ochiul lui Jimmy aveau aceeași nuanță gri-verzui ca ai ei, precum apa de ploaie. Erau ochi buni, plini de dragoste și compasiune, așa cum mi-am imaginat întotdeauna că trebuie să fi fost ochii lui Isus. În același timp însă, doamna Barnett părea mai bătrână decât oricând înainte, cu părul ei castaniu și ondulat devenit gri, ca o fotografie veche, iar pe fața ei drăguță și ridată se putea citi îngrijorarea.

— Imaginează-ți ... Jimmy al nostru a supraviețuit războiului, a trecut prin toate acele lupte îngrozitoare, în acele locuri periculoase, și abia dacă s-a ales cu o zgârietură. Și acum, asta. Cred că există niște răni pe care pur și simplu nu le putem vedea.

— Voi găsi o modalitate de a-l ajuta. Am scos aspiratorul din camera lui Jimmy și l-am așezat în dulapul de pe hol, apoi am continuat: nu voi renunța, până când nu se va face mai bine.

— Oh, Peggy ...

— Vorbesc serios. Știu că domnul B. are de lucru, dar pot conduce până la spitalul de veterani, când ne vor lăsa să-l vizităm din nou. Vom vorbi cu el și-i vom aminti de toate motivele reale pe care le are pentru a nu renunța la viață.

Ea se trânti pe patul lui și își trecu mâna peste cuvertură.

— Am așteptat atât de mult să se întoarcă acasă din război, și acum ... Ei bine, trebuie să avem încredere în medici. Ei sunt experții. Dar nu suport gândul că Jimmy este singur în acel loc.

— Voi merge cu tine.

Când m-am așezat lângă ea, se întinse după mâinile mele și mi le strânse între ale ei. Lacrimile îi alunecau pe obraji. Îi vedeam mișcările buzelor, de parcă ar fi încercat să vorbească, dar nu îi ieșea niciun cuvânt. Ea fusese cea care îl găsisese pe Jimmy, abia suflând, și știam că amintirea aceasta încă o băntuia. M-a cuprins cu brațele ei.

— Nu ne vom da bătute, doamnă B., am spus printre lacrimi. Nu o vom face!

Mă îmbrățișă lung și tare, apoi se retrase, pentru a-și șterge lacrimile cu șorțul.

— Eu cu Gordon am încercat atât de mult să-l convingem pe Jimmy să ne povestească ce s-a întâmplat, spuse ea. Ne-am gândit că trebuie să se fi întâmplat ceva groaznic, care l-a deprimat atât de mult. Ceva ce pur și simplu nu putea uita.

— Sau poate că au fost mai multe lucruri, care s-au adunat.

— Da ... se poate.

— Dacă ne vom da seama ce l-a deprimat atât de mult, îl vom putea ajuta, purtând cu toții o parte din acea povară. Poate că răspunsul este undeva acolo, i-am spus, arătând spre geanta și rucsacul pe care Jimmy le aruncase în colțul camerei lui. Poate că vom reuși să punem laolaltă piesele poveștii și ne vom putea da seama ce a mers prost.

— Chiar crezi asta? I-am zărit speranța din ochi și dragostea profundă pe care o avea pentru fiul ei, și mi-am dorit să fie adevărat.

— Da, chiar cred. Să ne uităm împreună prin lucrurile lui.

I-am ridicat rucsacul de pe podea și l-am așezat pe pat, urmărind cum doamna Barnett își strecoară mâna în el și scoate câte un articol: o gamelă, un set de bărbierit, documentul de eliberare. A găsit și o copie de buzunar a Noului Testament cu Psalmii, iar eu am răsfoit-o, observând câteva versete subliniate. Pe forțaț, Jimmy notase o adresă fără nume: 573 S. Second Street, Brooklyn, NY.

— Mă întreb cine este fata aceasta, spuse doamna B.

Scosese o fotografie într-o ramă metalică simplă, cu o femeie drăguță, tânără, purtând o bonetă de asistentă medicală. O întoarse și ne-am uitat la scrisul de pe suportul de carton: *Cu toată dragostea mea, Gisela*. Am simțit cum îmi crește pulsul. Poate că Gisela deținea cheia care avea să deblocheze depresia lui Jimmy.

— Este o prietenă din facultate? am întrebat.

— Nu prea cred. Nu a avut nicio relație de prietenie serioasă înainte de a se înrola.

— Gisela e un nume neobișnuit. A menționat-o vreodată Jimmy în scrisorile lui?

Avea o privire pierdută pe chip, de parcă ar fi încercat să privească înapoi în timp și peste vastul Ocean Atlantic.

— Nu, din câte îmi amintesc. Dar a scris mai rar după ce naziștii s-au predat. Lucra într-un spital ...

— Se poate să fie una dintre asistentele cu care a lucrat? Se pare că poartă bonetă de asistentă medicală. Poate că acolo a cunoscut-o.

— Se poate. Dar nu a menționat nicio femeie în scrisorile lui. Nici după ce a ajuns acasă. Dar abia a scos două cuvinte de atunci.

Împreună cu doamna Barnett am căutat până la fundul rucsacului lui Jimmy, dar nu am găsit nimic altceva care să ne dezvăluie cine este Gisela.

— Am păstrat toate scrisorile pe care ni le-a trimis, spuse ea, când am terminat de căutat. Poți arunca o privire peste ele, dacă vrei.

— Este o idee grozavă. Poate că vom găsi un alt indiciu.

Plecă în dormitorul ei să mi le aducă, dar fu întreruptă de soneria telefonului. Am auzit-o grăbindu-se pe scări în jos spre antreu pentru a răspunde, și apoi i-am auzit vocea de departe.

— Da ... Da, am înțeles ... Ora zece, deci ... Mulțumesc.

Când urcă din nou scările, abia își putu trage sufletul.

— M-au sunat de la spitalul pentru veteranii de război. Ne-au chemat să mergem acolo mâine dimineață, să vorbim despre un tratament pentru Jimmy.

— E mai bine? Se va întoarce în curând acasă?

— Nu mi-au spus. Dar ni se va permite să-l vizităm pentru un scurt timp, după întâlnirea noastră cu medicul. Nu am întrebat-o pe doamna Barnett dacă aş putea merge cu ea, dar trebuie să fi avut o privire imploratoare pe față, pentru că ea continuă: vrei să vii cu noi, Peggy?

— Oh, da, dacă nu vă deranjez. Și dacă personalul spitalului îmi va permite.

— Au spus doar familia, dar tu faci parte din familia noastră, după toți acești ani, nu-i așa?

Mă întrebam dacă doamna Barnett avea idee cât de fericită m-au făcut cuvintele ei. Îl iubeam pe Jimmy Barnett și îi iubeam pe părinții lui. Cândva în casa lor fusese atât de multă viață și bucurie, și mi-am dorit să fie din nou așa, atât de dragul meu, cât și de dragul lor. În timpul războiului am lucrat la uzina IBM de peste râu, construind artilerie de avioane. Am crezut că, dacă îmi voi face partea, Aliații vor câștiga, Jimmy și familia lui vor fi în siguranță, iar viața așa cum o știam eu își va relua cursul. Războiul se terminase, și rugăciunile mele primiseră răspuns când Jimmy se întoarce acasă. Dar nimic nu mai era la fel ca înainte.

Doamna Barnett îmi întinse cutia de scrisori pe care o aduse și ne așezară din nou pe patul lui Jimmy. Se înrolase în 1942, iar scrisorile lui umpleau o cutie de încălțăminte, în care a fost cândva o pereche de cizme de lucru de-ale domnului Barnett. Am avut timp să răsfoim doar cele mai recente scrisori, trimise din Germania, în plicuri subțiri, prin poșta aeriană. Nu am găsit numele Giselei în niciuna dintre ele.

— Poți să iei scrisorile acasă să le citești, dacă vrei, spuse doamna B., dar eu clătinai din cap. Scrisorile lui Jimmy trebuiau să rămână aici, cu părinții lui. Cuvintele lui erau prețioase pentru ei, mai ales de când el nu mai vorbea cu nimeni.

— Nu le voi lua, dar pot să iau asta?

Am ridicat în sus micul Nou Testament cu Psalmii, pe care l-am găsit între lucrurile lui. Voiam să citesc versetele subliniate de Jimmy, gândindu-mă că poate fuseseră importante pentru el.

— Da, desigur, răspunse doamna Barnett.

Înainte să plec, se întinse și mă îmbrățișă cu multă căldură, ceva de care probabil că amândouă aveam nevoie. M-am grăbit să traversez drumul și să trec pe la garajul lui Tata înainte de a urca la etaj, să-mi schimb hainele de lucru.

— Ai nevoie de ajutorul meu pentru ceva, Tată, înainte să mă schimb?

Stătea aplecat peste motorul unei mașini, și nici măcar nu-și ridică privirea.

— Nu ca și cum ai fi prin preajmă când am nevoie de tine, mormăi el.

Mă ocupam de toate actele tatălui meu și îi întocmeam facturile. În aceste zile era ocupat cu o mulțime de reparații la mașini și tractoare, și ar fi avut nevoie de mai mult ajutor. Însă eu, după ce îmi încheiasem slujba de la fabrică din timpul războiului, mă întorsesem să lucrez la clinica veterinară. Știam cum să înlocuiesc bujiile și să fac schimburi de ulei, lucruri la care îl ajutam pe Tata încă din copilărie. Ar fi putut să mă învețe și altele asemenea, dar mie îmi plăcea să mă ocup de câini și de cai, chiar și de vaci și de porci, mai mult decât de mașini și camioane. Nu-mi părea nimic mai uimitor decât să privesc cum se naște un vițel sau un mânz – acel miracol al unei noi vieți care vine pe lume, după o strădanie plină de durere. Nu mă plictiseam niciodată de așa ceva.

De-a lungul anilor în care am lucrat la clinică, nu numai că am curățat cuștile câinilor și grajdurile cailor, dar domnul Barnett mi-a arătat și cum să hrănesc animalele, și cum să le supraveghez pe cele bolnave, până când își revin suficient de mult pentru a fi luate acasă. De asemenea, clinica avea în grijă animale

încredințate lui de proprietarii lor, așa că întotdeauna găseam un câine sau doi de plimbat, ori poate un cal de îngrijit. La o lună după operația lui Buster, pe când hrăneam un câine de curând sterilizat, domnul Barnett mă întrebă:

- Câți ani ai, Peggy?
- Unsprezece.
- Deci, ce zici? Ți place să lucrezi aici?
- Oh, da, domnule! Este cea mai bună parte a zilei mele.
- Ei bine, atunci cred că a sosit timpul să încep să te plătesc

pentru toată munca pe care o faci pe aici.

Inima îmi săltă de bucurie. Îmi plăcea să lucrez la clinică. Speram că vorbea serios.

- Dar ... nu plătesc încă pentru operația lui Buster?

— Ai plătit deja acea datorie, spuse el, cu o fluturare a mâinii. Dacă tatăl tău este de acord, aș vrea să te plătesc pentru a continua să mă ajuți, după școală. Te descurci foarte bine cu animalele. Ele te plac.

Era cât pe ce să izbucnesc în plâns din cauza cuvintelor lui atât de pline de bunătate. A trebuit să-mi înghit lacrimile și să clipesc foarte repede, ca să le rețin.

— Îl voi întreba pe Tata, când mă duc acasă. Dar sunt sigură că va fi de acord.

Și așa a fost. Marea Depresie încă mai plana asupra țării, și mulți oameni erau disperați să câștige niște bani în plus. Dar îmi dădeam seama că Tata era dezamăgit că nu mă interesam mai mult de garajul lui, care îi asigura traiul.

— O să mă apuc de lucru și am să-ți întocmesc factura aia după ce mă schimb, i-am spus de astă dată. Și anunță-mă ce piese vrei să comand.

Buster mă aștepta afară, la capătul scărilor dinspre locuința noastră, dând din coadă în semn de salut. Iubita tatălui meu, Donna, nu-l lăsa să intre decât dacă eu eram cu el, plângându-se că împruțea casa. Mi-am luat un minut să-l salut și să-i spun că și eu mă bucur să-l văd, apoi i-am cerut să aștepte afară, până urc scările spre apartamentul nostru, pentru a mă schimba de hainele de grajd.

— De parcă o turmă de elefanți ar fi urcat pe scările astea!

Donna apucă să se ridice din locul ei obișnuit, de pe canapeaua noastră veche. Era încă în halatul de casă și un nor de fum de țigară plutea în jurul ei.

— Scuze. Port cizmele de lucru.

Le-am dat jos lângă ușă și am deschis una dintre ferestrele din sufragerie. Era aproape ora cinei, dar aruncând o privire rapidă prin bucătărie, am văzut că nu începuse să gătească nimic. Tata o iubea pe Donna, așa că am încercat din răspuțeri să o iubesc și eu. Dar bănuiam că ea ar fi fost mai fericită dacă m-aș fi mutat în altă parte și l-ar fi putut avea pe Tata numai pentru ea. Se simțise singur după moartea mamei și începuse să bea în fiecare seară la Crow Bar, unde Donna era chelneriță. Când eu eram în liceu, ea se mutase cu noi. Întregul oraș știa că ea locuiește aici și că ei nu sunt căsătoriți. Iar eu eram destul de mare ca să mă simt jenată și rușinată de acest fapt.

Cu toate acestea, am înțeles singurătatea tatălui meu și că avea nevoie de cineva cu care să stea de vorbă. Mama fusese cea care îi masa umerii după o zi lungă de muncă și se asigura că găsește o cină caldă pe masă, chiar și atunci când rămâneau puțini bani, după plata ipotecii pentru garajul lui. Mama a fost cea care îmi cosea hainele rupte și mă trimitea la școală cu părul pieptănat și împletit. Dar în ultima dimineață în care am văzut-o, se simțise foarte obosită, prea obosită pentru a-mi aranja părul sau a pregăti micul-dejun. Stătea într-un fotoliu din sufrageria noastră, cu picioarele umflate așezate pe un scaunel.

— Poți să-ți împachetezi singură mâncarea astăzi, ca o fetiță mare? mă întrebase.

— Da, Mama. Am întins dulceața pe o bucată de pâine rămasă și mi-am mai luat un măr în săculețul de mâncare. Înainte de a pleca la școală, mama îmi luă mâna și mi-o așeză pe abdomenul ei, pentru a mă lăsa să simt cum bebelușul lovea încet.

A fost ultima dată când am văzut-o. Tata urcase în apartament pentru masa de prânz și o găsisese întinsă pe podea. A dus-o în mașină și a alergat cu ea la spitalul St. Luke, dar era prea târziu. Mama și copilul au murit amândoi, câteva ore mai târziu.

Când am coborât să lucrez în biroul dezordonat al lui Tata, încă mă gândeam la călătoria pe care urma s-o fac a doua zi până la spitalul veteranilor, pentru a-l vedea pe Jimmy. Mirosurile familiare de ulei de motor și de gaze de eșapament umpleau aerul. Buster stătea la picioarele mele, ca umbra mea, în timp ce eu scriam facturi și comandam curele de ventilator și bujii noi. Trebuiau plătite câteva facturi, dar afacerile la garaj mergeau bine și intrau mai mulți bani decât ieșeau. În tot acest timp în care lucram, scriind cecuri și adăugând numere în mașina noastră de calcul, mă tot întindeam să îl scarpin pe Buster după urechi și mă rugam ca doctorii să ne spună că Jimmy se simte mai bine și că se va putea întoarce cu noi acasă.

Alături de Buster, Jimmy mă ajutase să umplu golul din viața mea în acei ani teribili și pustii, după ce mama mea murise și acasă totul începuse să se destrame. După ce am început să lucrez, Jimmy muncea alături de mine la clinică și, chiar dacă era cu patru ani mai mare, tot își făcea timp să mă întrebe: „Cum te mai simți azi, Peggety?” El mă întreba mereu despre ziua mea, așa cum făcuse Mama.

La aproape un an după ce Mama murise, Jimmy mă găsi într-o zi într-o boxă goală, plângând în hohote.

— Hei, hei! Ce s-a întâmplat, Peggety? mă întrebă el.

— Nimic ... nimic, m-am smiorcăit și mi-am șters nasul cu mânăca.

Dar când am încercat să mă ridic, el mă făcu să mă așez la loc.

— Hai să stăm aici un minut și să-mi povestești! spuse el.

Se așeză pe paiele de lână mine și așteptă. Pur și simplu aștepta, de parcă avea tot timpul din lume, împletind câteva fire de paie, în acest răstimp. Răbdarea lui mă cuceri. Povestea mea se revărsă, odată cu lacrimile:

— Niște copii m-au împins în noroi, pe drumul de la școală spre casă, apoi au râs de mine. Mereu își bat joc de mine, spunând că am păduchi. Uneori îmi spun „maimuță soioasă”, și în preajma mea scot sunete de maimuță, din cauza garajului tatălui meu și pentru că nu pot niciodată să-mi scot uleiul de sub unghii după

ce îl ajut. Dar astăzi au râs de mine din cauza lui Buster. Mi-au spus „potaie” și au urlat și lătrat la mine tot drumul până acasă.

Acum, când îmi spuneam lui Jimmy povestea mea, mă simțeam din nou înjosită.

— Cine sunt acești copii? mă întrebă el când am terminat de povestit. Părea teribil de mânios: spune-mi numele lor și voi avea eu grijă de ei!

Erau prea mulți pentru a-i numi.

— Nu contează, i-am spus eu.

— Cum să nu conteze?

— Tata spune că trebuie să învăț să mă apăr singură. Și mi-a mai spus: *Bătele și pietrele îți pot rupe oasele, dar porecele nu te vor răni niciodată.*

Dar acest lucru nu era adevărat. Porecele mă răneau.

— Copiii aceia greșesc, spuse Jimmy. Tu ești o fată grozavă, Peggety. Și Buster este unul dintre cei mai curajoși câini pe care îi cunosc.

La cuvintele lui, lacrimile îmi inundară din nou ochii.

— Ar trebui să-i spui învățătoarei tale despre acei copii batjocoritori.

— Bine, am dat eu din cap, ca să creadă că o voi face.

Dar în acel an îmi era învățătoare domnișoara Hastings, și ea se uita la mine la fel ca toți copiii din clasa mea. Îmi doream să stau aproape de ea pentru că mirosea frumos, așa cum mirosea Mama. Începusem să o uit pe Mama și nu voiam asta. Dar ori de câte ori mă apropiam prea mult, domnișoara Hastings se dădea puțin înapoi.

Desigur, nu i-am spus niciodată despre cele întâmplare. Copiii încă își băteau joc de mine, iar domnișoara Hastings încă păstra distanța. Dar faptul că lui Jimmy îi păsa, că s-ar fi luat de toți ceilalți copii în apărarea mea a însemnat totul. *Ești o fată grozavă, Peggety. Ești o fată grozavă.* Mi-am repetat acele cuvinte din nou și din nou. Și am păstrat micuța împletitură de paie pe care el o făcuse atunci, pentru a-mi aminti de ele.

Asta fusese cu ani în urmă, dar cât mi-aș fi dorit ca Jimmy să-și deschidă sufletul față de mine acum, așa cum făcusem eu

atunci! L-aș asculta și aș face tot ce pot pentru a îndrepta lucrurile. Mă simțeam groaznic să știu că nu-l pot ajuta pe cel mai bun prieten al meu.

După ce Donna plecă la serviciu, îl luai pe Buster în camera mea. În acea noapte am citit toate versetele din Noul Testament pe care Jimmy le subliniase în mica sa Biblie, încercând să observ o relație între ele, dar nu am reușit. Eram gata să renunț, când am văzut subliniat primul verset din Psalmul 22: „Dumnezeule, Dumnezeule! Pentru ce M-ai părăsit și pentru ce Te depărtezi fără să-Mi ajuți și fără să-ascuți plângerile Mele?” La marginea cuvintelor, scrisese numele *Gisela*.

Mă hotărâsem să iau cu mine mica lui Biblie în vizita pe care urma să i-o fac lui Jimmy a doua zi. Mai aveam împletitura de paie pe care o făcuse demult și am folosit-o ca semn de carte la pagina cu Psalmul 22. Jimmy obișnuia să creadă în Dumnezeu și în rugăciune. M-am întrebat dacă încă mai crede.

Am stins lumina, imaginându-mi chipul femeii din fotografie. *Cine ești, Gisela?*, am întrebat-o pe fata zâmbitoare. *Ce s-a întâmplat cu Jimmy, de nu poate vorbi despre asta?*